

1

ตื่นมาก็ได้เมีย

ชายหนุ่มเจ้าของเรือนกายสูงใหญ่ผิวขาวนอนอยู่บนเตียงกว้างในสภาพเปลือยเปล่า เขาค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า เมื่อแสงแดดส่องลอดผ่านม่านหน้าต่างเข้ามา เขากวาดสายตามองไปรอบๆ ก็พบว่านี่คือห้องนอนในคอนโดมิเนียมสุดหรูริมแม่น้ำของเขาเอง

ความทรงจำสุดท้ายช่างเลือนรางนัก...ภาวณ์จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเมื่อคืนตนเข้ามานอนในห้องได้อย่างไร รู้แค่เพียงว่าสนุกสุดเหวี่ยงกับบรรดาเพื่อนฝูงที่นานๆ จะมาปาร์ตี้ที่คอนโดสักที

ประมาณห้าทุ่มเศษ เพื่อนของเขาต่างก็ทยอยกลับกันไปทีละคนสองคน จนเหลือเพียงยายจอมแสบที่ไม่ได้ถูกรับเชิญมาร่วมงานปาร์ตี้ แต่ดันติดร่างแหไปด้วย เพราะบังเอิญแวะเอาแก้วน้ำที่บ้านมาให้เขา

‘คงกลับไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้วมั้ง’

ชายหนุ่มคิดในใจ พลังพลกิดวบิดซีก็เลยไปทางอีกฟากหนึ่งของเตียง แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีใครบางคนนอนคลุมโปงอยู่ข้างกาย

“เฮ้ย ใครวะ” เขาเผลอสบถคำหยาบเสียงทุ้มต่ำ ลนลานลุกขึ้น

นั่ง ยังไม่ทันจะเลิกผ้าห่มออกดู สิ่งมีชีวิตที่อยู่ภายในนั้นก็ขยับดัน
ขลุขลักพร้อมกับส่งเสียงในลำคอ

“หือ...”

ชายหนุ่มคลายความกังวลลงไปเล็กน้อย พนมหายใจออกมา
อย่างโล่งอก เสียงที่เปล่งออกมาจากผ้าห่มผืนหนาบ่งบอกว่าไม่ใช่
ใครอื่นนอกจากสาวคู่ซาซุดเซกิที่เขาเอง แต่แล้วความโล่งใจดังกล่าว
ก็มลายไป เมื่อเขานึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

‘แต่เมื่อคืนแนทไม่ได้มาที่นี่นี่นา!’

แล้วผู้หญิงที่อยู่ใต้ผ้าห่มผืนนี้เป็นใครกันล่ะ

ก่อนที่จะถามจะได้คำตอบเพื่อไขความกระจ่างในใจ ผ้าห่มผืน
หนาก็ถูกสลัดทิ้งลงจากเตียง เผยให้เห็นเรือนร่างอวบอ้อมที่นอนหันหลัง
ไว้ในสภาพเปลือยเปล่าไม่ต่างจากเขาเลยสักนิด

เข้าๆ แบบนี้เขาคงจะมีอารมณ์จัดสักยกสองยก หากไม่ใช่ว่า
คนที่นอนหันหลังอยู่ดูคืบตาอย่างไรชอบกล

“นี่คุณ” อึ้งมือหนาเอื้อมไปแตะไหล่ขาวเบาๆ

คนที่นอนหันหลังอยู่จึงพลิกตัวหันกลับมาตอบรับเสียงจ้วเจีย

“มีอะไรคะพี่กิม”

“วิว!” ชายหนุ่มตะโกนชื่อน้องสาวนอกไต้ดังลั่น หัวใจตกลงไป
กองอยู่ที่ตาตุ่ม

‘ทำไมกัน ทำไมถึงได้เป็นยายจอมแสบ...’

“เสียงดังเชียว ตื่นแล้วเหอะคะที่รักของวิว”

वादฟ้าหยอดคำหวานยี้มๆ พลังขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ขยี้ตาไล่
ความง่วงงุน หาได้มีท่าที่ตื่นตระหนกตกใจไม่ ช่างต่างจากภาพจำ
นางเอกละครไทยที่ภาว์ฉมนเคยเห็นผ่านตากัน ซึ่งฝ่ายหญิงมักจะ
ร้องไห้เสียใจหลังจากตื่นมาพบว่าตัวเองเสียเวอร์จินให้แก่ฝ่ายชายแล้ว
ครวญนั่นมันกลับกัน...เขาต่างหากที่เป็นฝ่ายอยากร้องไห้

“ที่รักกับผีอะไรเล่า!” เขาต่อว่า ลนลานคว้าผ้าห่มผืนหนา มาปิดคลุมกายไว้ รวากับจะโดนवादฟ้าข่มขึ้นทางสายตาก็มีปาน

“ทำไมวิวถึงมานอนอยู่ตรงนี้ เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น!”

“ถามอะไรตลกจังคะพี่гим เห็นๆ อยู่ที่เราอยู่ด้วยกันในสภาพแบบนี้แล้ว เมื่อคืนมันจะเกิดอะไรขึ้นได้นอกจากว่าเรามีอะไรกัน”

“ไม่มีทาง! ถึงเมายังไงพี่ก็ไม่มีทางทำแบบนั้นกับวิวแน่นอน” ภาวณินยืนยันเสียงแข็ง ขณะที่ยายจอมแสบหัวเราะคิกคัก จ้องมองเขาด้วยแววตาทุกชนเหมือนลูกแมว

“แหม ทำไมจะไม่ได้ทำคะ เมื่อคืนพี่гимเอาแต่เรียกหาวิวทั้งคืน บอกให้พอกก็ไม่พอ คุณสิ ปวดแหวไปหมดแล้วเนี่ย” วาดฟ้าพูด ก่อนจะขยับเข้าไปกอดร่างสูงใหญ่จากทางด้านหลังเอาไว้นั่น เกยคางบนไหล่แข็งแรงอย่างอดอดอ้อน

“ปล่อยพี่เดี๋ยวนี้วิว คุณกันดีๆ ให้รู้เรื่องก่อน” เขาต้นร่างของน้องสาวนอกไล่รอกห่าง ไบหน้าหล่อเหลาคมคายฉายแววเคร่งเครียดและจริงจัง

“เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกันแน่ พี่จำไม่ได้ว่าพี่...”

“มีอะไรกับวิวใช่ไหมคะ”

“ใช่”

“พี่гимจะไปจำได้ยังไง ก็พี่гимเมาซะขนาดนั้น วิวเองก็เมาเหมือนกัน ไม่งั้นคงไม่ตกกระไดพลอยโจนกับพี่гимแบบนี้หรอกคะ”

คล้ายกับมีแสงสว่างจุดประกายในหัวสมองของภาวณินอีกครั้ง หลังได้ฟังคำบอกเล่าจากยายจอมแสบ มีอหนาทั้งสองข้างวางลงบนไหล่บอบบาง

“หรือว่าเมื่อคืนเราอาจจะแค่เกือบ แต่ไม่มีอะไรกันจริงๆ ก็ได้ นะ เพราะเราเมากันทั้งคู่เนี่ย อย่างน้อยถ้ามีพี่ก็น่าจะรู้ตัวสิ”

“พี่гимจะบอกว่าไอ้ที่เรานอนอยู่บนเตียงเดียวกัน ไม่มีเสื้อผ้า

ลึกขึ้น กับรอยจ้ำๆ แดงๆ ตามเนื้อตัววิวัฒน์เกิดขึ้นโดยที่เราไม่มีอะไร
กันจริงๆ นะเหรอคะ มันแค่เกือบจริงๆ เหรอ”

หญิงสาวถามย้า เลิกคิ้ว กอดคอกรอฟังคำตอบจากชายหนุ่ม

“...”

ภาวิวัฒน์เถียงไม่ออก เมื่อเห็นรอยจ้ำดังกล่าวปรากฏอยู่หลาย
ต่อหลายแห่งบนผิวเนื้อขาวๆ ของยายจอมแสบจริง

“และนี่คงเป็นหลักฐานสำคัญเลยละค่ะ” วาดฟ้าเขียนถอยห่าง
ไปอีกเล็กน้อย เลิกผ้าห่มผืนหนาออก เผยให้เห็นผ้าปูเตียงซึ่งมีรอย
คราบเลือดติดอยู่

‘ฉิบหายแล้ว ไ้เวอร์กิม ทำไงดีวะ!’

ชายหนุ่มได้แต่สบถร่อนรนอยู่ในใจ หลักฐานมัดตัวขนาดนี้เขา
จะไปไหนรอด

“แต่พี่กิมไม่ต้องเครียดไปนะคะ วิวไม่ถือเรื่องนี้อยู่แล้ว”

“หมายความว่ายังไงไม่ถือเรื่องนี้?” เขาขมวดคิ้วไม่เข้าใจเธอ

“วิวไม่ถือเรื่องมีเช็กซ์ก่อนแต่งงานค่ะ ความจริงเราลองมีกัน
ก่อนแต่งงานก็ดีเหมือนกันนะค่ะ จะได้ว่าเช็กซ์เราเข้ากันได้หรือเปล่า
จะได้ไม่มีปัญหาในชีวิตคู่ทีหลัง” วาดฟ้าพูดจบก็ยิ้มจนตาเป็นสระอู๋

ในขณะที่ภาวิวัฒน์ต้องมานั่งคิดวิเคราะห์แยกแยะทีละประโยค
ของหญิงสาว ไอ้ประโยคแรกเขาก็พอเข้าใจได้อยู่หรอก แต่ไอ้ประโยค
หลังๆ อย่าง ลองมีเช็กซ์ก่อนแต่งงาน? ดูว่าเช็กซ์เข้ากันได้หรือเปล่า
จะได้ไม่มีปัญหาในชีวิตคู่ทีหลัง ทั้งหมดนี้มันคืออะไรกัน!

“ไปไกลแล้ว นี่ไม่ใช่เวลามาพูดล้อเล่นนะ”

“แล้วใครว่าวิวล้อเล่นล่ะคะ วิวพูดจริง พี่กิมได้วิวเป็นเมียแล้ว
จะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจยังงั้นพี่กิมก็ต้องรับผิดชอบอยู่ดี แต่งานกับวิว
นะค่ะ”

“ฮะ!”

“พี่гимฟังไม่ผิดหรอกค่ะ แต่ง-งาน” วาดฟ้าเน้นคำว่าแต่งงาน ชัดเจน ก่อนจะหัวเราะร่ำดังผู้ชนะ ทว่าใบหน้าหล่อเหลาของผู้ชายที่เพิ่งถูกเธอขอแต่งงานกลับซีดเผือด

“ไม่! พี่ไม่แต่ง”

“ต้องแต่งค่ะ วิวมีทางเลือกให้พี่гимสองทาง จะให้อาเจณมาเจรจาสู่ขอวิวดีๆ หรือจะให้วิวเอาเรื่องนี้ไปบอกพ่อ”

“วิว กล้าดียังไงมาขู่พี่อี!” ภาวัดณ์เริ่มโมโหที่ถูกยายจอมแสบ ปืบคั้น

“วิวไม่ได้ขู่นะคะวิวทำจริง สมน้ำหน้า ใครใช้ให้พี่гимใจร้ายใส่ วิวมาตั้งหลายปีละ สุดท้ายก็ตายน้ำตื้นเอง เขาถึงเรียกว่ากรรมตามสนองไง”

“เจียบไปเลย!” ชายหนุ่มขว้างหมอนใบใหญ่ใส่ยายจอมแสบที่ลอยหน้าลอยตาทำท่าล้อเลียน

“ใครใช้ให้มารักละ รักเองก็เลิกเองสิ จะมาทำให้คนอื่นเขาลำบากใจทำไม” เขาสาดถ้อยคำเผ็ดร้อนรุนแรงใส่น้องสาวนอกไส้ ที่ริอ่านมารักคนที่มีศักดิ์เป็นพี่ชายอย่างเขา

รูปหนึ่งที่ภาวัดณ์เหมือนจะเห็นความเศร้าอยู่ในดวงตากลมโตคู่ นั้นก็ชวนให้รู้สึกผิด แต่แค่เพียงเสี้ยววินาทีเดียวมันก็เลือนหายไป กลายเป็นแววตาเจ้าเล่ห์ซุกซนเหมือนลูกแมวเดิม

“พี่гимจะพูดยังงี้ก็ช่าง วิวไม่สนหรอกค่ะ พี่гимทำลงไปแล้ว เพราะฉะนั้นพี่гимต้องรับผิดชอบวิว”

วาดฟ้ายกยิ้มมุมปากน้อยๆ คว่าเสื้อคลุมอาบน้ำที่แขวนอยู่ใกล้ๆ มาสวม ยื่นหน้าไปจู่โจมแก้มซ้ายของชายหนุ่มตอนแผลง

“ทำบ้าอะไรเนี่ยวิว” เขาใช้มือเช็ดแก้มซ้ายของตัวเองแรงๆ

“ก็มอริ่งคิสไงคะ ไปอาบน้ำละ ถ้าคิดถึงจนทนไม่ไหวจะเข้ามาอาบด้วยกันก็ได้นะ”

“อย่ามาห็น”

“ขอบคุณที่ชมค่า” เธอลากเสียงหวาน กำลังจะก้าวขาลงจากเตียงเพื่อเดินไปยังห้องน้ำ ประตูห้องนอนก็ถูกเปิดออกในเวลาไม่เหมาะไม่ควรเสียแล้ว

ภาวณ์ตกใจแทบช็อก เมื่อคนที่เปิดประตูมาไม่ใช่ใครอื่นนอกจากมารดาผู้ถือศิษย์การด์อีกชุด สำหรับผ่านเข้าออกคอนโดเขาในกรณีฉุกเฉิน

“คุณแม่/อาเจน!” สองหนุ่มสาวสบถออกมาพร้อมกัน

“นี่มันอะไรกันนะ อย่าบอกนะว่าตาก็กับวิว...”

เจนนตรอยากจะเป็นลมเสียให้ได้ ไม่ต้องถามให้เสียเวลาเลยก็รับรู้ได้ในทันที เมื่อสภาพของลูกชายคนเดียว กับลูกสาวบุญธรรมของพี่ชายซึ่งมีศักดิ์เป็นหลานของเธอด้วยมันฟ้องให้เห็นอยู่ทนโท่แล้ว

กระเป๋านั่งสีดำราคาแพงถูกเหวี่ยงลงบนโต๊ะกลางห้องรับแขก สตรีวัยห้าสิบสี่ปีผู้ยังคงความสง่างามเพราะไม่ยอมแก่ไปตามวัย ยืนกอดอกจ้องมองลูกชายและหลานสาวบุญธรรมซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาตัวเดียวกันด้วยสายตาคุ้ยกระคนลับสน

“เล่ามาให้หมดเลยนะ เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไง เราสองคนคบกันมานานแค่ไหนทำไมไม่เห็นรู้เรื่อง”

ภาวณ์ถอนหายใจเอือมใหญ่ คิ้วเข้มกระตุกเข้าหากัน เงยหน้าขึ้นตอบเพื่อไขข้อข้องใจให้มารดาบังเกิดเกล้า

“ผมกับวิวไม่เคยคบกันครับคุณแม่”

“ไม่เคยคบกัน แต่มีอะไรกันเนี่ยนะ!” เจนนตรตะโกนเสียงดัง คำตอบของลูกชายมันช่างเซอร์ไพรส์หัวใจคนรุ่นเธอเหลือเกิน เด็กสมัยนี้เป็นอะไรกันไปหมด ไม่ได้คบกัน ไม่ได้แต่งงานกัน แต่ก็สามารถมี

อะไรกันเป็นเรื่องปกติ

“ผมไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดขึ้น” ชายหนุ่มบอกชัดถ้อยชัดคำ ก่อนจะหันไปมองยายจอมแสบข้างกาย

“เจียบทำไมละ บอกคุณแม่พี่ไปสิว่าเราไม่ได้ตั้งใจ”

วาดฟ้ายังคงก้มหน้าคอดก ขบริมฝีปากเบาๆ มือทั้งสองข้างกำชายเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนแน่น ดวงตาที่เคยร่าเริงสดใสดูบึ้งหนึ่งเกิดประกายเคร่งเครียดบางอย่าง แล้วสั๊กพั๊กก็กลับมาเป็นปกติดังเดิม

“ใช่ค่ะอาเจน เมื่อคืนพอให้วิวแหวะเอาแก้วที่ร้านมาให้พี่กิม พอตีว่าตอนนั้นมีพวกเพื่อนๆ ของพี่กิมกำลังนั่งดื่มสังสรรค์กันอยู่ พวกพี่เขาชวนให้วิวอยู่ดื่มด้วย วิวผิดเองค่ะที่ดื่มเยอะจนเกินลิมิตของตัวเอง เมื่อคืนวิวเมามาก พี่กิมเองก็เมาเหมือนกัน พอพวกเพื่อนๆ ของพี่กิมกลับไป เราก็ก...อย่างทีอาเจนเห็นนี่ละค่ะ มันเกิดขึ้นเพราะความเมา พี่กิมกับวิวไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดขึ้น”

หญิงสาวเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ผู้เป็นอาของเธอฟัง ใบหน้าท่าทางและน้ำเสียงเรียบนิ่งเป็นปกติ ต่างกับภาว์ฉมที่ตอนนี้นำกำลังตื่นตระหนก คิดทบทวนเหตุการณ์เมื่อคืนซ้ำไปซ้ำมา

“ทำไมยายจอมแสบเป็นคนเดียวที่จำเหตุการณ์ได้ ในขณะที่เราจำอะไรไม่ได้เลยนะ”

เขาถามตัวเองในใจ จะว่าไปแล้วเวลาดื่มเขาก็เมาจนภาพตัดบ่อย แต่ถ้าเมาขนาดนั้นเขาจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปทำเรื่องอย่างว่ากับยายจอมแสบได้เล่า

“เฮ้อ ถึงจะไม่ได้ตั้งใจ แต่ในเมื่อเรื่องมันเป็นแบบนี้แล้ว อาคงปล่อยผ่านไปเฉยๆ ไม่ได้ วิวเป็นผู้หญิงยังงี้ก็เสียหายมากกว่า”

เจนเนตรเดินเข้าไปแตะป่าของหลานสาวบุญธรรมเบาๆ แม้จะโกรธอยู่บ้างที่เด็กสองคนใช้ชีวิตประมาทจนพลาดพลั้ง แต่อย่างไรเสียเธอก็รักและเอ็นดูวาดฟ้าไม่ต่างจากหลานแท้ๆ ของเธอเอง เพราะ

ฉะนั้นลูกชายของเธอต้องรับผิดชอบเรื่องนี้

“อาจะให้ตาภิรมแต่งงานกับวิว”

คำประกาศิตเด็ดขาดของมารดาทำให้ภาวฉมน์ถึงกับสะดุ้ง รีบ
ประท้วงเรียกร้องหาความเป็นธรรมในเรื่องนี้ทันที

“ไม่ได้นะครับคุณแม่ ผมกับวิวไม่ได้รักกันนะ จะให้มาแต่งงาน
ร่วมชีวิตกันได้ยังไง”

“แต่ว่าวิวรักพี่ภิรมนะคะ” ยายจอมแสบแย่งเสียงแผ่วพลางส่ง
มอบรอยยิ้มละมุนมาให้ คิดว่าเขาดูไม่ออกหรืออย่างไรว่ารอยยิ้มที่แต่ง
แต้มบนใบหน้าไร้เดียงสาอันซ่อนความเจ้าเล่ห์แสนกลไว้สารพัด

“อาละ?” เจนเนตรบีบนิ้วตบเบาๆ เริ่มปวดศีรษะจากเรื่อง
ราวความรักอันยุ่งตุงนังที่ตนไม่เคยรู้มาก่อน

“ตาภิรม เราเป็นผู้ชายนะ กล้าทำก็กล้ารับหน่อยสิ”

“แต่ผมก็เสียหายเหมือนกันนะครับคุณแม่!”

“ถ้าเราคิดว่าตัวเองเป็นฝ่ายเสียหาย จ้ะแม่ให้วิวรับผิดชอบก็ได้”

เจนเนตรเสนอทางเลือก

“รับผิดชอบยังไงครับ” ภาวฉมน์เล็กคิ้วถาม

“ให้วิวรับเราเป็นสามีไง”

คำตอบของมารดาทำเอาชายหนุ่มอยากวิ่งไปกระโดดระเบียง
คอนโดต่ายให้รู้แล้วรู้รอด ไม่ว่าทางไหนเขาก็มีแต่เสียกับเสีย

“โอ้ แม่ครับ” เขาโอดครวญ แต่ดูเหมือนมารดาจะไม่เห็นใจเขา
เลยสักนิด

“แม่รู้ว่านิสัยเราเป็นยังไงตาภิรม เราจะบอกว่าน้องเป็นฝ่ายปล้ำ
เราตอนเมาโดยที่เราไม่สมยอมหรอก”

ใช่ มันควรจะเป็นแบบนั้น เพราะภาวฉมน์ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไร
เลย ตื่นมาเขาก็เจอยายจอมแสบนอนอยู่ข้างๆ พร้อมหลักฐานมัดตัว
ชนิดดินไม่หลุดเสียแล้ว

“เอาเถอะแม่ตัดสินเรื่องนี้คนเดียวไม่ได้ คงต้องให้ลุงจักรกับ ป้าไผมาช่วยตัดสินอีกคน”

เจนเนตรเอ๋ย ก่อนหน้าที่จะเรียกหนุ่มสาวออกมาคุย เธอได้ โท. รายงานพี่ชายกับพี่สะใภ้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะवादฟ้านั้น มีศักดิ์เป็นลูกสาวบุญธรรมของทั้งสอง ดังนั้นจึงต้องให้มาร่วมช่วยกัน ตัดสินใจว่าจะทำอะไรต่อไป

เสียงกริ่งรวัหน้าประตูดังขึ้น ดวงพร เมตสาวใช้ประจำคอนโด ของภาว์ฉน์เป็นคนเดินไปเปิดประตูให้ตามคำสั่งของเจ้านาย

“ไอ้กิม ไอ้หลานเวร! แกทำอะไรลูกฉันวะหา!”

จักร ชายวัยหกสิบ รูปร่างผอมสูงแกมไว้หนวดเพิ่มตะคอกถาม เสียงดัง หลังจากเดินเข้ามาในห้องรับแขกพร้อมภรรยาคุ้ทุกซ์คู่ยาก ดวงตาดุกร้าวตวัดไปทางหลานชายตัวดี

“อ้าว คุณลุงจะมาร่ำว่าผมฝ่ายเดียวได้ยังไง ก็เห็นๆ อยู่ว่ายายวิว ก็มีสวนในเรื่องนี้เหมือนกัน”

ภาว์ฉน์บ๊ายปากไปทางยายจอมแสบ ซึ่งได้แต่นั่งยิ้มเหยยหลบหน้า หลบตาผู้ใหญ่ทุกคนอยู่ข้างหลังเขา

“มีส่วนยังไงอี้อี้กิม แกนั่นแหละขึ้นใจลูกสาวลุงใช้ไหม!”

“ใจเย็นๆ ลิตาเฒ่า ฟังเด็กๆ มันเล่าก่อน เรายังไม่รู้เลยว่าเรื่องราวทั้งหมดมันเป็นยังไง”

ประไพพลอยโยนคนเป็นสามีที่พอเริ่มชราลงก็กลายเป็นตาเฒ่า จอมไวววาย เธอต้องคอยปรามแบบนี้อยู่เสมอ

“ไหนบอกพ่อมาซิวิว เมื่อคืนพ่อให้ลูกแะเอกับข้าวมาให้ไอ้เจ้ากิมไม่ใช่หรือ แล้วมันเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไงกัน”

จักรเอ๋ยถามลูกสาวขณะหย่อนก้นนั่งลงบนโซฟาฝั่งตรงข้าม เมื่อคืนเขากับภรรยาเข้านอนแต่หัวค่ำ ไม่รู้เลยว่าลูกสาวไม่ได้กลับมาที่บ้าน มารู้อีกทีก็จากปากน้องสาวเขาแล้ว

“คะ”

วาดฟ้าสุดลมหายใจเข้าปอด ยึดตัวนั่งหลังตรงเพื่อเรียกขวัญ กำลังใจให้ตัวเองมีความกล้ามากพอ ก่อนจะเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้คนเป็นบิดาและมารดาได้ฟังอีกครั้ง

“ว่าแล้วเชียว!” จักรตบเข้าขาด

“เพราะกินเหล้าจนเมาทั้งคู่เลยได้เสียกันแบบนี้ ทำไมทำอะไรไม่คิดให้มันรอบคอบก่อนนะวิว พ่อบอกก็ครั้งแล้วไอ้เรื่องกินเหล้าเนียอย่าให้มันเกินขอบเขตของตัวเอง”

“วิวขอโทษพ่อกับแม่นะคะ วิวประมาทเอง” หญิงสาวยกมือกระพุ่มไหว้บุพการีทั้งสอง ใบหน้าสวยหวานเจื่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

“แต่พี่จักรกับพี่ไฟไม่ต้องกังวลไป ฉันจะให้ตาภิรมรับผิดชอบวิว” เจนเนตรบอกกับพี่ชายและพี่สะใภ้ แต่ดูท่าว่าพี่ชายกับลูกชายของเธอจะยังไม่เห็นดีด้วย

“เฮ้อ วิวเอ๊ย ความประมาทของลูกแท้ๆ เลยได้คนอย่างไอ้ภิรมมาทำผิด”

ถ้อยคำตัดพ้อของผู้มีศักดิ์เป็นลุงทำให้ภาวฉมึนรู้สึกเดือดดาล นี่เขาเป็นหลานแท้ๆ ของลุงหรือเปล่า เหตุไฉนความรักความเมตตาจึงเผื่อแผ่ไปให้ยายจอมแสบเพียงคนเดียว

‘เฮอะ! ก็คนอย่างผมนี่แหละคุณลุงที่ยายวิวอยากได้เป็นสามี ไม่งั้นคงไม่แอบรักแอบชอบมาตั้งแต่อายุสิบแปดหรอก’

ชายหนุ่มค้านอยู่ในใจ แต่กลับไม่ได้เถียงออกไป เพราะจุดประสงค์ของการที่ไม่ต้องแต่งงานกับยายจอมแสบ ยิ่งถ้าคุณลุงไม่เห็นดีด้วย จะยิ่งทำให้การแต่งงานเป็นไปได้ยากยิ่งขึ้น

“แล้วแกจะเอาอย่างไรละตาเฒ่า เด็กมันได้เสียเป็นผัวเมียกันแล้วนะ”

ประไพกระซิบถามสามี จริงๆ แล้วเธอก็ไม่เห็นด้วยเท่าไรนัก

ภาวณณ์และวาทะต่างกันมาก ทั้งในเรื่องของอายุ สังคม หน้าที่การงาน ภาวณณ์อายุสามสิบปี มีหน้าที่การงานเป็นถึงรองประธานบริษัท อยู่ในแวดวงสังคมคนดัง เหล่าไฮโซเซเลบ ส่วนวาทะอายุเพียงยี่สิบสามปี เพิ่งจะเรียนจบหมาดๆ สังคม การใช้ชีวิตก็สุดแสนธรรมดา แม้ไม่ได้ยากจนข้นแค้นใดๆ เธอไม่ได้คิดว่าลูกสาวไม่คู่ควรกับชายหนุ่มผู้ดูเพียบพร้อม แต่เธอกลัวว่าหากต้องแต่งงานใช้ชีวิตร่วมกัน ลูกสาวอาจทนรับแรงกดดันจากความต่างนี้ไม่ไหว

“คงต้องเป็นไปตามนั้นแหละ ยังไงยายวิวก็เสียหายทั้งขึ้น-ทั้งลง” จักรถอนหายใจอีกครั้งพลางหันไปมองหน้าหลานชายตัวดี

“ไอ้เจ้ากิม แกต้องรับผิดชอบลูกงู!”

“อะไรนะ!” ภาวณณ์ร้องอุทานเสียงหลง ผิดคาด...ผิดคาดไปหมด ทำไมตอนนี้นักกลายเป็นว่าคุณลุงเห็นด้วยล่ะ นี่เขาจะต้องตกกระไดพลอยโจนเป็นสามีของยายจอมแสบทั้งที่ไม่รู้ว่าตัวเองได้ทำเรื่องแบบนั้นไปจริงๆ นะเธอ

“ไม่ต้องเลยนะตาจิม เป็นลูกผู้ชายกล้าทำต้องกล้ารับ” เจนเนตรกล่าวเสียงเข้มใส่คนเป็นลูกชาย ที่สุดท้ายดูเหมือนจะยอมจำนนในที่ที่สุด

“ก็ได้รับคุณแม่ ผมจะรับผิดชอบเรื่องนี้” ภาวณณ์ยิ้มอ่อนแรง แวดตาที่เคยอ่อนล้าแข็งกล้าขึ้นในบัดนั้น สมองอันชาญฉลาดผุดแผนการบางอย่างได้ทันท่วงที

“แต่ผมมีข้อแม้ เพราะสำหรับผมแล้วการแต่งงานร่วมชีวิตกันมันถือเป็นเรื่องสำคัญ ถึงผมกับวิวจะโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก แต่ที่เราไม่เคยเรียนรู้กันในสถานะคนรัก ฉะนั้นผมขอเวลาสามเดือนให้เราลองใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันดู ถ้ามันโอเคผมจะจัดงานแต่งงานทันที”

“แล้วถ้าแกไม่โอเค ลูกสาวลุงก็เสียหายหนักนะสิ มาอยู่กินกับแกตั้งสามเดือน” จักรสายศีระะไม่เห็นด้วย ไม่ว่าทางไหนลูกสาวเขา

ก็ดูเสียเปรียบทั้งสิ้น

“ไม่เป็นไรค่ะพ่อ วิวเห็นด้วยกับพี่гим วิวกับพี่гимไม่เคยอยู่ร่วมกันในสถานะคนรัก ขึ้นแต่งงานกันไปแล้วเข้ากันไม่ได้คงต้องหย่าร้างเปล่าๆ วิวตกลงจะลงอยู่กับพี่гимเป็นเวลาสามเดือนก่อน ถ้าเราเข้ากันได้ค่อยแต่งงานค่ะ”

เมื่อเด็กทั้งสองตัดสินใจหนักแน่นแบบนั้น ผู้ใหญ่ที่เหลือจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากยอมรับและให้โอกาส หากอนาคตจะเป็นอย่างไร ค่อยว่ากันอีกที

วันอาทิตย์เป็นวันหยุดพักผ่อนสุดสัปดาห์ของภาวัฒน์ เขาไม่ต้องเข้าบริษัท จึงได้นัดแนะเพื่อนสนิทที่สุดในกลุ่มอย่าง ‘ชนาเทพ’ ออกมานั่งพูดคุยปรับทุกข์กันที่ร้านกาแฟชื่อดังแห่งหนึ่งบนห้างสรรพสินค้า

“สรุปคือเมื่อคืนหลังจากที่พวกเรากลับไป แกมีวินไนต์สแตนดกับน้องวิวเหวอวะ” ชนาเทพเปิดปากถาม หลังจากฟังเพื่อนสนิทเล่าวกไปวนมาจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์

“ฉันไม่รู้ บอกแล้วไงว่าเมื่อคืนฉันมาทำอะไรไม่ได้เลย แต่ถ้าดูจากสภาพเมื่อเช้าคงใช่แหละมั้ง” ภาวัฒน์ถอนหายใจ ยกแขนข้างหนึ่งพาดบนพนักเก้าอี้ ขณะทอดสายตาด้านแสบเคร่งเครียดเหม่อมองทิวทัศน์ด้านนอก

“แกว่ามันจะเป็นไปได้ยังไงวะไอ้คิง ฉันมีอะไรกับวิวทั้งที่ตัวเองมาขนาดนั้น แถมตื่นมายังจำไม่ได้อีกเนี่ยนะ”

“อืม...ฉันว่ามีความเป็นไปได้สูง เวลาแกเมาหนักๆ แกทำอะไรไม่ค่อยได้ แต่เร็วแรงแกไม่ได้หายไปไหนนี่ จำไม่ได้เหวอว่าตอนสมัยเรียนแกเมาแล้วนัดผู้หญิงในผับไปต่อกันที่คอนโดของแก แต่พอตื่นขึ้นมาแกกลับจำอะไรไม่ได้เลย”

“เออวะ จริงด้วย” ชายหนุ่มพึมพำเบาๆ ถึงกระนั้นทฤษฎีของเพื่อนสนิทก็ไม่ได้ช่วยให้เขาวิตกกังวลน้อยลงเลย

“แกอาจมีอะไรกับน้องวิวจริงๆ โดยที่แกจำไม่ได้ก็ได้ ถ้าหลักฐานมันชัดเจนขนาดนั้นแกก็ยอมรับผิดเถอะ” ชนาเทพว่าพลางยกถ้วยกาแฟเอสเปรสโซร้อนขึ้นจิบ และกัดขนมครัวซองต์ตามคำโต

“นี่ฉันต้องมีเมียเป็นตัวเป็นตนแล้วจริงเหอวะเนี่ย” ภาววัฒนปรารภกับตัวเอง ไม่มีแกใจจะดื่มกาแฟ จึงปล่อยให้มันเย็นชืด ก่อนจะเลื่อนจานขนมครัวซองต์ของตัวเองให้เพื่อนสนิทเขมือบต่อ

“ทำไม ฉันว่าดีออก แกลงจากคนแรกของกลุ่มเลยนะ”

กลุ่มเพื่อนของภาววัฒนมีสมาชิกทั้งหมดห้าคน กอดคอกันเรียนมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย กระทั่งบัดนี้มีมิตรภาพที่ยั่งยืนเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

เพื่อนแต่ละคนของเขาอยู่ในสายอาชีพที่แตกต่างกันออกไป คนหนึ่งเป็นศัลยแพทย์ อีกสองคนเป็นวิศวกรกับสถาปนิก ชนาเทพสร้างบริษัทเล็กๆ มีธุรกิจเป็นของตัวเอง คงมีแต่ภาววัฒนเท่านั้นที่ต้องทำงานสืบทอดกิจการบริษัทของครอบครัว

ถึงอาชีพการงานจะแตกต่างกัน แต่สิ่งเดียวที่มีเหมือนกันคือสถานะโสด!

แล้วมันเเตะตรงไหน หากเขาต้องพ้นจากสถานะโสดคนแรกของกลุ่มทั้งที่ใจยังรักอิสระ แถมผู้หญิงที่ต้องแต่งงานด้วยยังเป็นยายवादฟ้าจอมแสบอีก

“แต่ฉันไม่เคยรักวิวแบบคนรัก ฉันรักวิวแบบน้องสาว เห็นกันมาตั้งแต่เด็กอะ ถ้าฉันจะแต่งงานกับใครสักคนก็ต้องเป็นคนที่ฉันรู้สึกมากกว่านั้นสิวะ”

“แต่สิ่งที่แกทำเมื่อคืนมันมากกว่าน้องสาวงั้ไอ้กิม”

“...”

เจียบ ภาว์ฉน์เถียงไม่ออก

“ถึงแกจะเมาหรือไม่ได้เมาแกก็ทำไปแล้ว ครอบครวัของแกรักน้องวิวมามากขนาดไหนแกู้ดี เขาไม่ปล่อยผ่านเรื่องนี้ไปง่ายๆ หรอก เพราะฉะนั้นแกจึงต้องทำสิ่งที่ผู้ใหญ่อยากได้จากแก่นั่นก็คือรับผิดชอบด้วยการแต่งงาน”

ชนาเทพเลื้อมมือไปตบปากให้กำลังใจเพื่อนสนิท หลังจากกล่าวจบด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงานประหนึ่งผู้บริหารคุยกับลูกน้องในบริษัทของตัวเอง สีน้าเพื่อนสนิทไม่ได้ดีขึ้นกว่าเดิมเท่าใดนัก แต่ก็ดูยอมรับความจริงและปลงตกได้มากขึ้น

“อืม ยังไงฉันก็คงไม่มีทางเลือกอยู่แล้วสินะ”

“เอาน่า ลองให้อีกาสน้องวิวดูสักครั้ง แกมีเวลาดั่งสามเดือน เชียวนะเว้ย ไม่แน่ว่าในระหว่างที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน แกอาจรู้หัวใจตัวเองว่ารักน้องวิวมากกว่าน้องสาวก็ได้”

ภาว์ฉน์ครางหิในลำคอ สิ้นศรัทธาแรงๆ เป็นเชิงปฏิเสธเด็ดขาด

“ไม่มีทางเสียหรอก ฉันติดกับวิวแค่น้องสาวยังงิ ฉันก็คิดเหมือนเดิมอยู่วันยังค่ำ ไม่มีทางคิดเป็นอื่นแน่นอน”

“แกมาพนันกับฉันไหมละ” ชนาเทพเอ่ยอย่างนึกสนุก

“ถ้าภายในสามเดือนนี้แกเกิดตกหลุมรักน้องวิวขึ้นมา แกต้องซื้อตัวเครื่องบินไปกลับชั้นเฟิสต์คลาสให้ฉันไปเที่ยวญี่ปุ่น แต่ถ้าไม่ ฉันจะเป็นฝ่ายซื้อตัวเครื่องบินให้แกเอง ตกลงไหม”

“ได้ ตกลง ฉันกำลังอยากไปเที่ยวฮอกไกโดอยู่พอดี งั้นฉันกลับไปจัดกระเป๋าล่วงหน้าเลยแล้วกันนะ” ภาว์ฉน์กระตุกยิ้มมุมปาก ท่าที่เคร่งเครียดแปรเปลี่ยนเป็นมุ่งมั่นตั้งใจในเสียวินาที

แม้เดิมพันครั้งนี้ไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไรนักหนา แต่เขาก็พร้อมกระโจนลงไปเล่น เพื่อพิสูจน์ให้เพื่อนสนิทและทุกๆ คนเห็นว่าเขาไม่มีวันติดกับยายจอมแสบมากกว่าน้องสาว

เอาเถอะ ได้ตัวเครื่องบินระดับเฟิสต์คลาสไปเที่ยวญี่ปุ่นฟรีๆ
มีใครในโลกบ้างที่ไม่อยากได้ของฟรี แถมความสบายที่ชนะเดิมพันอีก
เต็มกระเป๋า

2

หญิงสาวผู้มีความลับบางอย่าง

หญิงสาวผมยาวร่างเล็ก หน้าตาสะสวยในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้า สวมรองเท้าส้นเกอร์กึ่งวิ่งกึ่งเดินออกมาจากร้านขายยา มุ่งหน้าตรงไปยังรถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นคันสีขาวซึ่งจอดอยู่ข้างฟุตบาท

เมื่อเข้ามานั่งในรถเรียบร้อยแล้ว ‘วาดฟ้า’ ก็รีบแกะแผงยาคุมฉุกเฉิน ส่งยาเม็ดแรกเข้าปาก ก่อนจะดื่มน้ำตามลงไปอีกใหญ่ ตั้งเวลาบนสมาร์ตโฟนไว้เพื่อแจ้งเตือนการกินยาเม็ดต่อไป ตามที่พี่เภสัชกรร้านขายยาแนะนำเธอมา เมื่อพลาดมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกัน ให้กินยาเม็ดแรกทันทีหลังจากมีเพศสัมพันธ์ไม่เกินสามวัน และกินยาเม็ดที่สองหลังจากกินเม็ดแรกภายในเวลาสิบสองชั่วโมง

“เฮ้อ” หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ เอนศีรษะซบเบาะที่นั่งคนขับ รู้สึกเหนื่อยล้าอ่อนแรงเหลือเกินตอนอยู่คนเดียว ต่างจากตอนที่เธออยู่กับคนรอบข้าง ซึ่งเธอมักดูเข้มแข็งเสมอ

การเจรจาตกลงกันจบลงด้วยดีในช่วงเวลาสิบเอ็ดโมงกว่าที่คอนโดมิเนียมของภาว์ฉมน์ ทุกคนถึงได้แยกย้ายกันกลับบ้าน วาดฟ้าขับรถกลับเองเพราะเมื่อคืนเธอขับรถมา แต่ก็สัญญากับบิดามารดาว่าจะรีบกลับถึงบ้านให้เร็วที่สุด โดยไม่ลืมแวะซื้อยาคุมฉุกเฉินระหว่างทาง

เธอยังไม่พร้อมตั้งครรภ์ และเชื่อว่าภาว์ตนเองก็ยังไม่พร้อมเช่นเดียวกัน ความสัมพันธ์ชั่วคราวย่อมไม่เอื้อต่อการมีบุตร แม้เธอจะรักเขา แต่เธอก็รักตัวเองมากพอจะไม่ใช้วิธีใดๆ ในการปล่อยให้ตัวเองตั้งครรภ์เพื่อผูกมัดเขาเอาไว้

ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีพีชคล้ำเข้มบาง...และอีกอย่าง เธอไม่ต้องการให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเหมือนชาติภพที่แล้วไปมากกว่านี้

‘จักรรักษ์ไทย’ ร้านอาหารสไตล์บ้านเรือนไทยโบราณ
วางตัวกลมกลืนอยู่ท่ามกลางธรรมชาติร่มรื่นสบายตา ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขากดคลุมทั่วทุกพื้นที่กว่าแปดไร่ มีต้นไม้ที่สามารถให้ผลเก็บกินได้เกือบตลอดทั้งปีอย่างเช่นมะปราง ละครุด ขนุน กล้วยน้ำว้า มะพร้าว และยังมีแปลงพืชผักสวนครัวปลอดสารพิษอีกหลายชนิด ซึ่งทางร้านนำมาใช้ในการประกอบอาหาร

ร้านอาหารบ้านสวนแห่งนี้ แรกเริ่มเดิมทีเมื่อหลายปีก่อนยังไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก กระทั่งมีดาราฮอลลีวูดหญิงคนหนึ่งที่เยวกรุงเทพฯ บังเอิญแวะมารับประทานอาหารร้านนี้เข้าแล้วถูกปาก โพลสตภาพลงบนอินสตาแกรม จากนั้นไม่นานผู้คนจากทั่วทุกสารทิศก็เริ่มหลั่งไหลแวะเวียนมาไม่ขาดสาย จนต้องมีการจองคิวล่วงหน้าเป็นเดือนๆ

वादฟ้าขับรถผ่านพันประตูรั้วเข้ามาตามถนนคอนกรีตสายเล็กๆ ซึ่งเป็นทางเข้าร้านอาหารจักรรักษ์ไทยและเป็นทางเข้าบ้านของเธอด้วยเช่นกัน สองข้างทางล้วนแล้วแต่เป็นพื้นที่สีเขียวสุดแสนสบายตา อันหาไม่ได้ง่ายๆ ในเมืองหลวง

ตัวบ้านของเธอนั้นปลูกห่างจากตัวร้านอาหารประมาณสองร้อยเมตรเห็นจะได้ เป็นบ้านชั้นเดียวขนาดกะทัดรัดสวยงามที่เธออาศัยอยู่ร่วมกับบิดาและมารดา ในทุกๆ วันหลังจากเรียนเสร็จเธอจะไปช่วย

งานที่ร้านเสมอ เพราะเป็นกิจการเพียงหนึ่งเดียวของครอบครัว แม้ว่าตอนนี้เรียนจบแล้วเธอก็ยังคงช่วยงานที่ร้านอยู่ ยังไม่ได้มองหางานประจำทำเป็นหลักแหล่ง

“อ้าวน้องวิว ไปไหนมาคะเนี่ย ว่าแล้วเชียวพี่ไม่เห็นหน้าหนูเลยตั้งแต่เช้า”

แพรวณา สาวใหญ่วัยสี่สิบปีเศษผู้ซึ่งทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านเอ่ยทักทายขึ้น ระหว่างที่เดินสวนทางกันกับเธอตรงบริเวณหน้าบ้าน

“วิวออกไปข้างนอกมานะคะพี่แพรว” หญิงสาวบอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเหมือนเช่นเคย

“แล้วนี่พี่แพรวกำลังจะไปไหนคะ”

“พี่มาทำงานครึ่งวันกับคุณจักรนะค่ะ พอดีน้องสาวของพี่เขาคลอดถูกอยู่ที่โรงพยาบาล นี่เลยกะจะไปดูหน้าหลานชายสักหน่อย” คนเพ็งมีหลานหมาดๆ ยิ้มหน้าบานอย่างมีความสุขไม่แพ้กัน

“วิวดีใจด้วยนะค่ะ” วาดฟ้าแสดงความยินดีจากใจจริง ก่อนที่อีกฝ่ายจะขอตัวลาเพื่อเดินทางไปโรงพยาบาล ส่วนเธอก็เดินเข้าบ้านตามปกติ

“พ่อคะ แม่คะ วิวกลับมาแล้ว” หญิงสาวร้องบอกนุพการีทั้งสอง แล้วจึงทรุดนั่งลงบนโซฟากลางห้องรับแขกซึ่งเปิดทีวีค้างไว้

สักครูใหญ่ๆ ร่างท้วมของมารดาในชุดกระโปรงยาวผ้ามัดย้อมมีริลม่วงนวมเต็มศีรษะก็ปรากฏตัวขึ้น ในมือถือจานขนมอาลัวหลากหลายสีสันกับน้ำเย็นหนึ่งแก้วนำมาวางไว้ตรงหน้าเธอ

พวกท่านคงกลับมาถึงบ้านก่อนหน้านี้เขื่อนานแล้ว สังเกตจากที่มารดาเปลี่ยนเป็นชุดนอนอยู่บ้านสบายๆ ไม่ใช่ชุดทางการก่อนหน้านี้ที่คอนโดของภาวิวัฒน์

“กินขนมก่อนนะลูก แม่จำได้ว่าวิวชอบกินอาลัวก็เลยแวะซื้อมา

ตั้งแต่เมื่อเช้า”

“ขอบคุณนะคะ แม่เียน่ารักที่สุดในจักรวาล”

วาดฟ้าพูดยิ้มๆ ทั้งตัวลงนอนหนุนตักของผู้เป็นมารดา พลางเอื้อมมือไปคว้าขนมอาลัวมาใส่ปากกินอย่างเอร็ดอร่อย มารดาก็มักจะลูบผมเธอไปด้วยในระหว่างดูทีวี ทำเหมือนปกติเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา ทั้งที่เพิ่งผ่านเหตุการณ์วุ่นวายกันมาสดๆ ร้อนๆ เมื่อเช้านี้เอง

“พ่อเราเขาดูเคื่องๆ เหมือนกันนะวิว ตั้งแต่กลับถึงบ้านก็เข้าไปเก็บตัวอยู่ในห้องทำงาน ตอนนี้อย่างงไม่ออกมาเลย”

“ไม่แปลกที่พ่อจะเคื่องหรือหาคะ เพราะวิวคงทำให้พ่อผิดหวังและแม่ก็คงผิดหวังในตัววิวเหมือนกันใช่ไหมคะ”

ประไพส่ายหน้าให้แก่คำถามของลูกสาวที่นางรักปานแก้วตาดวงใจ แม่ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไข แต่นางกับสามีก็เฝ้ารักเฝ้าเลี้ยงดูทะนุถนอมลูกคนนั้นมาตั้งแต่อายุสองขวบ

“แม่ไม่เคยผิดหวังในตัววิวเลย เพราะคนเราย่อมทำผิดพลาดกันได้เสมอ แม่แค่เป็นห่วงวิวมากกว่า วิวนะ คิดดีแล้วใช่ไหมลูก”

“วิวคิดดีแล้วค่ะ วิวรักพี่มามากนานมากแล้ว”

ใช่ เธอรักภาว์พัฒน์มานานมากแล้วจริงๆ รักเขาข้างเดียวมาตลอดตั้งแต่ชาติที่แล้วจนกระทั่งชาตินี้ เธอก็ยังเลิกรักเขาไม่ได้เลย

ก๊อก ๆ...

“พ่อคะ วิวเองนะ”

เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้นสองครั้ง ตามด้วยเสียงเรียกของคนเป็นลูกสาว จักรที่กำลังนั่งอยู่บนโต๊ะทำงานจึงปิดสมุดบัญชีรายรับรายจ่ายร้านอาหารลง ถอดแว่นสายตาวางไว้ข้างๆ กัน ก่อนจะเอ่ยอนุญาตให้ลูกสาวเข้ามา

ประตูแง้มเปิดออกซ้าๆ ใบหน้าสวยหวานโผล่มาเพียงครึ่งหน้า

ส่งสายตาอดอ้ออันแถมวอนขอความเห็นใจจากบิดา

“จะเข้าก็รีบเข้ามาสิ วิเวอัย แอร์มันออก เปลืองค่าไฟ พ่อเปิดแอร์ไว้”

เท่านั้นเอง วาดฟ้าก็ฉีกยิ้มกว้างอย่างยินดี บิดาพูดคุยกับเธอเหมือนปกติ ไม่ได้มีท่าทีหมิ่นเมินใส่แบบที่คิดเอาไว้ก่อนหน้านี้แต่อย่างใด

ร่างเล็กบางแทรกกายเข้ามาภายในห้อง ใช้แผ่นหลังดันประตูให้ปิดลงดังเดิม มือทั้งสองข้างประคองถาดอาหารกลิ่นหอมฉุย เดินตรงเข้าไปหาบิดาที่โต๊ะทำงาน

“ข้าวไข่เจียวหอมใหญ่ใส่พริก กับน้ำลำไยเย็นๆ หวานชื่นใจมาเสิร์ฟแล้วค่ะ” หญิงสาวนำเสนอด้วยความภาคภูมิใจ บริการเสิร์ฟอาหารเหมือนเวลาอยู่ที่ร้าน

“เอามาทำไม พ่อยังไม่หิวสักหน่อย”

จักรเลื่อนจานอาหารตรงหน้าออกห่างไปเล็กน้อย แสร้งทำเป็นไม่สนใจ เพราะลึกๆ ยังโกรธลูกสาวอยู่ ทว่าร่างกายคนเราไม่สามารถโกหกได้ กลืนข้าวไข่เจียวหอมๆ เรียกน้ำย่อยในกระเพาะของเขาเป็นอย่างดี และเมื่อไม่ยอมตอบสนองความต้องการของร่างกาย มันจึงประท้วงด้วยการส่งเสียงคำรามโครกคราก

“ฮ่าๆๆๆ” วาดฟ้ากลืนข้าต่อไปไม่ไหว หัวเราะออกมาเสียงดังลั่น

“พ่อนะพ่อ วิรุฐหรือคะว่าพ่อยังไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เช้า ถ้าจะฟอร์มกับวิวก็น่าเห็นต้องทรมานกระเพาะตัวเองนี่คะ”

“หิ ไรที่พ่อไม่ได้กินอะไรเพราะใครล่ะ ก็เพราะเป็นห่วงวิวกี่แหละ ตอนยายเจนโทร. มาบอก พ่อตกใจแทบลมจับ”

จักรบ่นกระปอดกระแปด ยอมดึงจานข้าวกลับมาตักเข้าปากด้วยความหิว ไม่มีประโยชน์จะอดทนอดกลั้นเมื่อลูกสาวรู้เท่าทันฟอร์ม

แล้ว

“วิวขอโทษนะคะที่ทำให้พ่อผิดหวัง วิวเป็นคนไม่ดีเลยใช้ไหมคะ” วาดฟ้าพูดเสียงอ่อยขณะย่อตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างๆ บิดา ดวงตากลมโตคู่สวยเศร้าสลดลง

“วิวไม่ใช่คนไม่ดีหรอก วิวเป็นคนดีของพ่อกับแม่มาตลอด” จักรถอนหายใจ พลังตบปา ลูกสาวเบาๆ

“พ่อแค่โกรธที่วิวไม่ระมัดระวังตัวเองจนประมาทพลาดพลั้งไป แต่สุดท้ายพ่อก็โกรธไม่ลง เพราะวิวเป็นลูกของพ่อ”

“ขอบคุณนะคะ ที่พ่อไม่โกรธไม่เกลียดวิว” หญิงสาวดีใจจนน้ำตาซึม บิดามารดาพร้อมให้อภัยเธอเสมอในยามที่เธอทำพลาดไป แม้เธอไม่ใช่สายเลือดของพวกท่านก็ตาม จะมีเด็กกำพร้าบนโลกใบนี้สักกี่คนที่โชคดีได้รับความรักความอบอุ่นอย่างเธอ

“พ่อกับแม่ไม่มีทางเกลียดลูก อย่าคิดมากไปเลยวิวเอ๊ย คิดเรื่องว่าจะเอายังไงกับชีวิตต่อจากนี้ดีกว่า” จักรหันไปยิ้มให้ลูกสาว ยกแก้วน้ำลายขึ้นดื่ม

“ก็คงต้องเป็นไปตามที่ตกลงกันไว้นั้นแหละค่ะ”

“พ่อถามจริงๆ นะ ไม่ใช่ว่าพ่อดูไม่ออกว่าวิวรักไอ้กิมมาตั้งแต่เด็กๆ แต่วิวแน่ใจแล้วหรือว่าจะแต่งงานกับมัน ไม่ใช่ว่ามันไม่ดีหรอก มันก็นิสัยดี ขยันเอาการเอางานอยู่ แต่ดูท่าว่ามันจะรักลูกแบบน้องสาว ไม่มีแววว่าจะเป็นอื่นด้วย”

จักรเป็นคนโบราณที่เข้าใจความรักของหนุ่มสาวในยุคสมัยปัจจุบัน ความจริงแล้วเขาไม่ถือเรื่องที่จะต้องให้ลูกสาวแต่งงานกับคนที่เสียความบริสุทธิ์ให้เป็นคนแรกเท่านั้นเหมือนยุคสมัยเก่า แต่เพราะเขารู้ว่าลูกสาวรักภಾವณต่างหาก จึงได้ยอมตกลงใจให้ลูกสาวทดลองอยู่ร่วมกับหลานชายตัวดีเป็นเวลาสามเดือน

“วิวไม่ได้จะแต่งงานเสียทีเดียวนี่คะ วิวแค่ทดลองอยู่กับพี่กิมดู

ก่อน ถ้ามันไม่เวิร์กจริงๆ วิวค่อยออกมา วิวสัญญาว่าจะไม่ดันทุรัง
อยู่ต่อหากวิวไม่สามารถทำให้พี่รักวิวได้ในสามเดือนนี้ วิวจะ
มูฟออน”

แม้หัวใจแสนจะเปราะบางนัก แต่वादฟ้าก็ยังแสดงท่าทีเข้มแข็ง
ด้วยไม่ยอมให้บิดาต้องเป็นห่วง

“มูฟออนแปลว่าอะไร พ่อไม่เข้าใจศัพท์วัยรุ่น” จักรขมวดคิ้วไม่
เข้าใจ

“มูฟออนก็แปลว่าไปต่อ ยอมตัดใจจากคนคนหนึ่งไงคะ” เธอ
อธิบาย บิดาได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะในลำคอ

“มันจะทำได้จริงๆ นะเรื่อ มูฟออนอะไรเนี่ย ถ้าทำได้ลูกคงไม่
ตามรักไอ้กิมมาจนถึงชาตินี้”

จักรว่าพลางรวบซ่อนส้อมวางไว้บนจานข้าวที่หมดเกลี้ยง เขา
หันหน้าไปมองลูกสาวคนเดียวท่ามกลางความเจียบสัจด์ในห้องทำงาน
จ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่นั้นซึ่งบางครั้งก็ให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไป
ไป รวากับว่าลูกสาวของเขาเป็นใครอีกคน

ลมหนาวจากเครื่องปรับอากาศพัดมาอีกระลอก วาดฟ้าไม่พูด
อะไรนอกจากนั่งเจียบ กระทั่งบิดาเอื้อมมือมาแตะบนศีรษะของเธอ

“มันไม่สำคัญว่าวิวเคยเป็นใครมาก่อน เพราะตอนนี้วิวเป็นลูก
ของพ่อกับแม่ เป็นลูกคนเดียวที่พ่อกับแม่รักที่สุดในโลก เราไม่ได้เลี้ยง
ลูกให้โตมาเพื่ออดทนกับความเสียใจ เพราะฉะนั้นถ้ามันไม่ใช่ ลูกก็กลับ
มาหาพ่อกับแม่ได้เสมอ ตอนนี้ลูกคือ นางสาววาดฟ้า ถาวรปัญญา
ในปี 2563 ไม่ใช่นางสาวลำดวนในปี 2490 อีกต่อไป”

เดือนมกราคม พุทธศักราช 2490

หญิงสาวหน้าตาคมขำสวมเสื้อลูกไม้สีขาวกับผ้าชิ้นเนื้อดีตาม
แบบฉบับลูกเศรษฐีผู้มีอันจะกิน เดินดุ่มๆ หัวปิ่นโตเถาใหญ่ไปตาม

คั่นนายาวท่ามกลางแสงแดดอ่อน โดยมีสาวใหญ่อีกคนเดินตามไปติดๆ ด้วยท่าที่กระเจ้ากระงอด

“แม่ลำดวนเดินช้าๆ หน่อยสิ พี่ตามไม่ทันแล้วเนี่ย”

“ขึ้นช้า พี่แสนของฉันก็หิวตายพอดีนะสิ พี่วรรณอย่ามัวแต่บ่นเลย รีบเดินตามฉันมาเร็วๆ เข้า”

ลำดวนบอกกับพี่เลี้ยงที่ชื่อวรรณ ซึ่งมักจะติดสอยห้อยตามเธอไปทุกที่ ตั้งแต่เล็กจนโตกระทั่งย่างเข้าสู่วัยสาว วรรณก็เป็นเหมือนพี่สาวแท้ๆ ที่คอยดูแลเธอตลอด

“แม่ลำดวนก็ช่างอะไร ใจแสนมันบอกทุกที่ทุกวันว่าฉันมีกับข้าวกับปลาของมันแล้ว แม่ลำดวนก็ยังจะถ่อทำกับข้าวใส่ปิ่นโตไปให้มันกินทุกวันอีก”

สาวใหญ่อดบ่นไม่ได้ แม่ลำดวนของเธอก็มีใจรักชายหนุ่มรูปงามนาม ‘แสนกล้า’ ทว่าชายหนุ่มหาได้มีท่าที่รักตอบไม่ เย็นชาเสมอต้นเสมอปลาย และแม่ลำดวนของเธอก็ยังดีกับชายหนุ่มเสมอต้นเสมอปลายเช่นกัน ด้วยหวังว่าสักวันหนึ่งแสนกล้าจะรับรักตอบ

ดังนั้นการกำกับข้าวไปส่งให้ทุกวัน จึงถือเป็นหนึ่งในวิธีเอาชนะใจชายหนุ่มของแม่ลำดวน

เดินต่อไปสักครู่ใหญ่ๆ ในที่สุดก็มาถึงเถียงนาเก่าๆ แห่งหนึ่งซึ่งยกพื้นสูงประมาณหนึ่งเมตรครึ่ง บนนั้นมีชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กำยำ ใบหน้าหล่อคมสันแบบชายไทยแต่กำลังนั่งรับประทานอาหารร่วมกับชายหนุ่มร่างเล็กอีกคน

“อ้าว นั่นน้องลำดวนคนสวยนี่นา วันนี้ทำอะไรมาให้ใจแสนกินอีกหรือจ๊ะ”

บุญยืน ชายร่างเล็กผู้เป็นเพื่อนสนิทของแสนกล้าเอ่ยถามสาวลำดวนยิ้มๆ

“มีแกงพะเนียงหมู ปลาทูนอดตัวโตๆ จากแม่กลอง วันนี้ฉันทำ

มาเผื่อเยอะเลย พี่ยืนก็กินด้วยได้นะจ๊ะ” ลำดวนบอก พลังหันไปส่ง ยิ้มหวานหยดย้อยให้ชายหนุ่มที่เธอหมายปอง แต่อีกฝ่ายกลับทำ ใบหน้าเคร่งขรึมใส่

“พี่บอกเชิงก็ครั้งแล้วว่าไม่ต้องทำมาให้ลำบาก พี่กับไอ้ยืนมี กับข้าวกิน”

“เฮ้ยไอ้แสน! เชิงพูดแบบนั้นกับน้องลำดวนคนสวยได้ไงวะ เสีย น้ำใจน้องลำดวนหมด เขาอุตส่าห์ทำ อุตส่าห์หอบหิวมา”

บุญยืนแสร้งทำเป็นด่าทอเพื่อนรัก เพราะเขาอยากกินแกง พะแนงหมักกับปลาพุดทอดมากกว่าน้ำพริกผักต้มซี๊ดๆ ที่กำลังกินอยู่นี้เป็นไหนๆ การที่สาวลำดวนทำกับข้าวมาส่งแสนกล้าเกือบทุกวัน พลอยให้เขาได้อานิสงส์ไปด้วย

“ขึ้นมานั่งก่อนเลยจะน้องลำดวน ยืนนานๆ ก็เมื่อยเสียเปล่า เชิญพี่วรรณด้วยนะจ๊ะ”

ชายหนุ่มรีบชักชวนสองสาวต่างวัยให้ขึ้นมานั่งบนเตียงนาด้วย กัน เมื่อสองสาวขึ้นมานั่งเรียบร้อยแล้ว จึงได้จัดแจงนำถาดปิ่นโตแต่ละ ถังออกมาตั้งเรียงราย

“โอ๊ย พี่หิวน้ำคอกแห้งไปหมดแล้ว ขอน้ำกินหน่อยเถอะพอยืน” วรรณเอาเยยเสียงแหบแห้ง บุญยืนจึงคลานเข้าเพื่อจะไปตักน้ำในโอ่ง เล็กๆ ที่ตั้งอยู่ข้างเสาเตียง

“เฮ้! น้ำหมดโอ่งพอดีเลย จันเดียวฉันไปหาน้ำมาให้แหละจ๊ะ”

“ไปสิไป เดียวพี่ไปช่วย ขึ้นมั่วแต่นั่งรอคงหิวน้ำตาย”

สาวใหญ่ขันอาสา ก่อนจะลงจากเตียงนาเดินไปที่แม่น้ำซึ่งอยู่ ห่างออกไปไม่กี่ร้อยเมตรพร้อมหนุ่มบุญยืน และถือเป็นการเปิดช่องให้ ลำดวนอยู่พุดคุยกับแสนกล้าตามลำพัง

“พี่แสนกินเยอะๆ เลยนะจ๊ะพี่ ปลาพุดแม่กลองญาติฉันเขาเอา มาฝากจากอัมพวา ตัวอวบๆ ทอดร้อนๆ นี้อร่อยที่สุดแล้ว” ลำดวนไม่

พูดเปล่า ใช้ข้อดักปลาทุทอดตัวอวบใหญ่ในปิ่นโตไปไว้ในจานข้าว
ของชายหนุ่มด้วยรอยยิ้มร่าเริง

“เอ็งจะทำแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่กันเล่าตอน” แสนกล้าเอ่ยถาม
ตรงๆ ใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มแสดงสีหน้าไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“ก็จนกว่าพี่จะรักฉันนั่นแหละ ถ้าพี่รำคาญนักก็รีบรักฉัน
ไวๆ สิ”

หญิงสาวจิบปากจิบคอว่า หาได้สะทกสะท้านต่อคำถามของ
อีกฝ่ายไม่ เพราะตัวถือคติถือเท่านั้นที่ครองโลก ในเมื่อเธอดังใจจะรัก
เขา เธอก็จะรักและทำให้เขารักเธอตอบจนได้

...

ร่างเล็กบางในชุดนอนลึ้มตาตื่นขึ้นจากความฝัน ก่อนจะค่อยๆ
ยันกายลุกขึ้นนั่งท่ามกลางความมืดสลัว ใช้มือข้างหนึ่งเสยเส้นผมอัน
ยุ่งเหยิงพร้อมกับเหลือบมองนาฬิกาดิจิตอลเรืองแสงบนหัวเตียงซึ่งบอก
เวลาตีสี่ครึ่งพอดี

การฝันถึงเรื่องราวในอดีตชาติคือสิ่งที่วาดฟ้าเผชิญมาตลอด
ตั้งแต่จำความได้ รวากับภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่ฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่า และ
นั่นยังส่งผลทำให้เธอจดจำชาติภพที่แล้วของตนเองได้อย่างไม่เคยลืม

นางสาวลำดวน ทองประเสริฐศรี บุตรสาวคนสุดท้องในบรรดา
พี่น้องห้าคนของพ่อหนุ่มและแม่ปาน ทองประเสริฐศรี สองเศรษฐีผู้
ร่ำรวยประจำตำบลในจังหวัดสุพรรณบุรี นี่คือนามของเธอใน พ.ศ.
2490 เวลานั้นเธออายุเพียงยี่สิบปี และเสียชีวิตในปีเดียวกัน

รู้ตัวอีกทีวาดฟ้าก็มาเกิดใน พ.ศ. 2540 แล้ว แม้ว่าเธอจะจำอดีต
ชาติของตัวเองได้ แต่เธอก็เลือกใช้ชีวิตเหมือนคนปกติธรรมดาทั่วๆ ไป
มีเพียงพ่อแม่บุญธรรมของเธอเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้

หญิงสาวตัดสินใจลุกจากเตียงนอนไปอาบน้ำแต่งตัว ตั้งใจว่า
จะไปช่วยมารดาทำกับข้าวต้กบาตร เอาฤกษ์เอาชัยก่อนที่ภาว์ฉนั้นจะ

มารับตัวเธอไปอยู่คนเดียวด้วยในวันนี้

รณนทีสัญญาติยุโรปสีด้าแล่นมาด้วยความเร็วในระดับ
หนึ่ง แล้วจึงค่อยๆ สะลอลตัวลงจอดสนิทบริเวณหน้าประตูรั้วเหล็กดัด
สูง ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งสวมแว่นกันแดดสีดำกับเสื้อเชิ้ตสีขาวกาวเท้า
ลงมาจากรถ ออรัความหล่อแผ่วรัศมีเจิดจ้าจนวาดฟ้าที่ยืนรอตักบาตร
ข้างมารดาเมื่อไม่นานกะทันหันแทบประคองชันช้าเอาไว้ไม่อยู่

“โถพี่เก็ม ตั้งแต่เลิกจนโตทำไมวิวไม่เคยชินกับความหล่อของ
พี่เก็มเลยนะ”

หญิงสาวคิดพลางคลี๋ยิ้มเฝื่อน แอบไขว้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ซึ่งเป็นมินิ-
ฮาร์ตให้ภาว์ฉมน์ นั่นยิ่งทำให้คิ้วเข้มเหนือแว่นกันแดดขมวดมุ่นเข้าไป
ใหญ่ แต่ก็ยังคงรักษาอาการไว้ เดินเข้ามาไหว้สวัสดีประไพผู้มีศักดิ์
เป็นป้าสะก๊ออย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับคุณป้า”

“สวัสดีค่ะ ตาเก็มมารับวิวแต่เช้าเลยหรือลูก” ประไพเอ่ยทักทาย
หลานชายด้วยรอยยิ้ม

“ครับ” ภาว์ฉมน์ถอดแว่นกันแดดออกพลาถกวาดสายตามองไป
รอบๆ แสร้งทำเป็นไม่สนใจคนตัวเล็กที่กำลังจ้องเขาตาแป๋ว

“แล้วคุณลุงอยู่ไหนล่ะครับ ไม่ได้มาตักบาตรด้วยหรือ”

“ยังไม่ตื่นเลย เห็นเมื่อคืนเขาทำงานเหนื่อยๆ ป้าไม่อยากปลุก
เลยมาใส่บาตรกับวิวแค่สองคน ตาเก็มมาใส่ด้วยกันสิลูก”

สตรีวัยกลางคนกล่าวชักชวน จุดประสงค์นอกจากอยากให้
หลานชายได้บุญแล้ว ยังอยากให้หลานชายและลูกสาวของนางได้
ตักบาตรร่วมกันเพื่อเป็นสิริมงคลในการเริ่มต้นชีวิตคู่ แม้เป็นแค่การ
ทดลองใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันก็ตาม

“ครับคุณป้า” ภาว์ฉมน์พยักหน้ารับ เดินเข้าไปยืนข้างๆ ผู้เป็น

ป่า แต่ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เมื่อยายจอมแสนสลับมายืนอยู่ข้างๆ เขาเองเสร็จสรรพ

เวลาผ่านไปเกือบสิบนาทีแล้วพระก็ยังไม่ได้มาบิณฑบาต ประไพซึ่งกำลังปวดท้องจึงตัดสินใจว่าจะไปเข้าห้องน้ำก่อน

“วิว พอดีแม่ปวดท้องหนัก ถ้าพระท่านมาแล้ววิวพาพี่เขาดักบาตรก่อนได้เลยนะลูก ไม่ต้องรอแม่” นางสังการคนเป็นลูกสาวก่อนจะรีบรุดนำจักรยานคู่ใจขี่กลับไปที่บ้าน

“เฮ้อ” ภาวัฒน์ถอนหายใจออกมาดังๆ ขนาดทำบุญทั้งที่เขาก็ยังหนีไม่พ้นยายจอมแสนเลย

“แหม พอดีอยู่กับวิวสองต่อสองนี้ทำหน้าที่เหงาเลยนะคะพี่กิม” วาดฟ้าว่ายิ้มๆ ไม่ถือโทษโกรธเคืองว่าที่สามีนั่งตั่งของเธอสักนิด

“จะแข็งหรือไม่แข็ง พี่กิมมีสิทธิ์เลือกอยู่แล้วในสามเดือนนี้นะ”

ชายหนุ่มกล่าวพลางยกแขนสองข้างขึ้นกอดอก จ้องมองคนตัวเล็กที่ได้ชื่อว่าจะมาเป็นภรรยาของเขาอย่างปลงๆ

“พี่กิมมีสิทธิ์เลือกคะ ทำไมจะไม่มี” หญิงสาวแย้งด้วยใบหน้าเปี่ยมสุข

“แล้วเลือกอะไรได้ล่ะ”

“ก็เลือกว่าจะ ‘รัก’ หรือจะ ‘รัก’ วิวไงคะ”

ภาวัฒน์ย่นคิ้วให้คำตอบนั้น ขณะที่ท่อนเพลงสุดฮิตของวงเกิร์ลกรุ๊ปยุค 90’s แวบเข้ามาในหัวสมอง

‘แล้วฉันเลือกอะไรได้ไหม เลือกให้เธอไม่ได้หรือเปล่า...’

3

เจ้าสาวย้ายเข้าเรือนหอ

การตักบาตรครั้งแรกในรอบห้าปีของภาว์ฉนเสร็จสิ้นไป
ได้ด้วยดี แม้จะติดท่าทีงกๆ เงินๆ ไปบ้างเนื่องจากหลงลืมขั้นตอน
ปฏิบัติในการตักบาตร แต่ก็มิवादฟ้าคอยช่วยคอยบอกอยู่เป็นระยะ
บอกไปก็เข้าไป จนเขารู้สึกอายและหงุดหงิดในเวลาเดียวกัน

“พี่ก็มขับรถเข้าไปที่บ้านได้เลยนะคะ เดี่ยววิวชี้จักรยานตาม
ไป”

หญิงสาวบอกกับว่าที่สามี พร้อมหอบหิ้วตะกร้าข้าวของไปยัง
รถจักรยานอีกคัน

“จะชี้ไปที่ข้าวของพระพุทธรูปแบบนี้ได้ใจวิว เดี่ยวก็ล้มปาก
แตกพอดีหรืออก เอามานี้ให้หมดเลย พี่เอขึ้นรถไปให้เอง”

ภาว์ฉนสั่นหน้า ออดไม่ได้ที่จะตรงเข้าไปดึงข้าวของสัมภาระ
ต่างๆ มาจากยายจอมแสบ ซึ่งลำพังตัวก็เล็กจนแทบเอาจักรยานคัน
ใหญ่ไว้ไม่อยู่ ไม่รู้ทำไม ทั้งที่ตอนนีเขาคควรเกลียดน้องสาวนอกไส้คน
นี้แล้วแท้ๆ แต่เขากลับรู้สึกแบบนั้นไม่ลง

“มันคงเป็นความผูกพันแบบพี่น้อง ที่เรามีให้ยายวิวมาตั้งแต่เด็ก
ละมั้ง”

ชายหนุ่มคิดในใจ ขณะนำตะกร้าข้าวของทั้งหมดมายัดใส่ไว้ใน

เบาะหลังรถ ปล่อยให้ยายจอมแซบขี่จักรยานนำหน้าไปก่อน แล้วตนค่อยขับรถตามเข้าไปทีหลัง

สมัยก่อนพื้นที่บริเวณนี้ทั้งหมดเป็นของขุนตาขุนยายของภาว์ฉมน์ ภายหลังเมื่อท่านทั้งสองได้เสียชีวิตลง จึงได้จัดแบ่งทรัพย์สินสมบัติตามพินัยกรรม โดยที่ดินส่วนนี้พวกท่านยกให้คุณลุง และที่ดินอีกส่วนในจังหวัดนนทบุรีพวกท่านยกให้มารดาของเขา ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นทำเลทองให้ครอบครัวใช้ทำธุรกิจทางด้านอสังหาริมทรัพย์

เชื่อว่าที่ดินตรงส่วนนี้ของคุณลุงจะไม่ใช้ทำเลทอง ตลอดระยะเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา มีเหล่านายหน้ามาตามตื้อให้คุณลุงของเขาขายที่ให้ โดยเสนอราคาแพงลิบลွตตั้งแต่หลักสิบล้านไปจนถึงหลักร้อยล้านเลยทีเดียว เพียงแต่ว่าคุณลุงของเขาเป็นคนสมถะ จึงไม่ต้องการขายที่เพื่อแลกเม็ดเงินจำนวนมหาศาล ตรงข้ามเขากลับเปิดร้านอาหารบ้านสวนเล็กๆ บนที่ดินผืนนี้แทน และได้พิสูจน์ให้คนรอบข้างเห็นแล้วว่า มันประสบความสำเร็จมากแค่ไหน

ชายหนุ่มจ่อรถบริเวณหน้าบ้านชั้นเดียวของคุณลุง ซึ่งเมื่อสมัยยังเป็นเด็กเขามักจะมาเที่ยวเล่นที่นี่เป็นประจำ คงมีแต่ช่วงพักหลังๆ เมื่อห้าปีมานี้ เขาไม่ค่อยได้มาที่นี่เพราะเหตุผลบางอย่าง...

“ไงไอ้ตัวดี โผล่หัวมาแต่เช้าเลยนะ”

จักรเดินออกมาทักทายหลานชายที่เพิ่งลงจากรถด้วยน้ำเสียงประหนึ่งคุยกับศัตรูคู่อาฆาต

“จะมีสักครั้งไหมที่คุณลุงคุยกับผมเหมือนลุงหลานทั่วไปเขาคุยกันนะ นี่ผมหลานคุณลุงนะ หลานแท้ๆ ด้วย” เขาโอดครวญแถมประชดประชัน

“ก็เพราะมันเป็นหลานแท้ๆ ไงจะถึงได้คุยปกติเหมือนชาวบ้านเขาไม่ได้”

จักรหัวเราะร่วน ความรู้สึกที่ตนมีให้หลานชายคนนี้นั้นค่อนข้างออก

แนว ‘ทั้งรักทั้งหมั่นไส้’ มาแต่ไหนแต่ไร

“แล้วยายวิวล่ะครับคุณลุง” ภาวัดน์ถามถึงคนตัวเล็กซึ่งมาถึง
ก่อนหน้าเขาไม่กี่นาที ตอนกำลังจอตระหงเห็นหลังไวๆ เดินเข้าไปในบ้าน

“วิวมันไปเอากระเป๋าสี้อผ้า รอก่อนไม่ได้เซียวรีไ้กิม รีบอะไร
กันนักกันหนา”

“ผมก็ยังไม่ได้ว่าอะไรเลยนี้ แค่อามเฉยๆ เอง”

“พอเลยๆ สองหนุ่มลูงหลาน เจอหน้ากันทีไรทะเลาะกันทุกที
เข้าบ้านมากินน้ำกินท่าก่อนนะตาจิม”

ประไพรีบออกมาห้ามปรามคนทั้งคู่ ก่อนจะเกิดศึกสายเลือด
ระหว่างลูงกับหลาน แม้เป็นเพียงการพนวจากวนใส่กันไปมาดูไร้สาระ
แต่นั้นก็สามารถสร้างความรำคาญใจให้แก่ผู้ที่พบเห็นได้ไม่น้อยเลย
ทีเดียว

เมื่อหลานชายและสามีเดินตามหลังนางเข้ามานั่งในห้องรับแขก
แล้ว สตรีวัยกลางคนจึงเดินไปเปิดตู้เย็นรินน้ำใส่แก้วมาให้ทั้งสองดื่ม
เวลาผ่านไปไม่นานลูกสาวของนางก็เดินออกมาจากห้องนอนพร้อม
กระเป๋าสัมภาระใบใหญ่

“วิวไปก่อนนะคะแม่ แล้วพรงนี้จะเข้ามาช่วยงานที่ร้านเหมือน
เดิมค่ะ” วาดฟ้าเดินตรงเข้าไปกอดร่างของมารดาเอาไว้หลวมๆ หอม
แก้มซ้ายของมารดาอย่างที่ทำเป็นประจำ

“ดูแลตัวเองนะลูก ขาดเหลืออะไรวิวบอกแม่ได้เสมอไม่ต้อง
เกรงใจ ไว้แม่จะโทร. หา”

“ค่ะแม่” หญิงสาวรับคำพลางคลี้นมสดใส ต่อให้ลึกๆ ในใจรู้สึก
เป็นกังวล เธอก็จะไม่แสดงมันออกมาให้ใครเห็นเด็ดขาด

‘เราต้องเข้มแข็ง’ วาดฟ้าบอกกับตัวเอง สูดลมหายใจเข้าลึก
แล้วหันไปล้าลาบิดาต่อ

“วิวไปนะคะพ่อ”

ภาวณมองภาพยายจอมแสบหอมแก้มคุณลุงกับคุณป้าของเขาด้วยท่าที่อดอ้อนเหมือนลูกแมว ก็ทำให้ริมฝีปากหยักเผลอยกยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว นึกไปถึงตอนเด็กๆ ที่ยายจอมแสบมักจะมีลูกอดอ้อนคล้ายๆ แบบนี้ เวลาต้องการให้เขาพาไปซื้อไอศกรีม

‘คิดเรื่องบ้าอะไรของแกเนี่ยไอ้กิม ไร้สาระชะมัด’

ชายหนุ่มสั่นศีรษะไล่ความคิดและความทรงจำในเรื่องดังกล่าวออกไป ยายจอมแสบไม่ได้น่ารักเหมือนวันวานแล้ว ยายนี้ไม่ใช่ลูกแมวแต่เป็นลูกหมาป่าต่างหาก!

“ถึงแกจะเป็นหลานแท้ๆ ของลุง แต่ถ้าแกทำลูกลุงเสียใจละก็ ลุงเอาแกตายแน่ไอ้กิม”

จักรกระต๊อบหลุดไโรพันข้างหูหลานชายตัวดีระหว่างที่เดินมาส่งลูกสาวขึ้นรถ ก่อนจะผละจากไปตรงฝั่งร้านอาหาร ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

คนฟังได้แต่ถอนหายใจ ยังไงจุดจบของเรื่องนี้ยายจอมแสบก็ต้องเป็นคนเสียใจอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้คิดอะไรกับเธอไปมากกว่าน้องสาว ในขณะที่เธอคิดกับเขามากกว่าพี่ชาย

“พี่กิมคะ วิวลืมไปว่าวิวมียรถ เดี่ยววิวัชรรถของตัวเองไปจอดที่คอนโดของพี่กิมดีกว่าค่ะ เพราะยังงิ่ววิก็ต้องใช้ด้วย”

วาดฟ้าบอกเมื่อหางตาเหลือบไปเห็นรถสีชาวดันเก๋งของตัวเองที่จอดอยู่ในโรงจอดรถ

“มาบอกอะไรตอนขนของขึ้นรถเสร็จแล้ว ไม่ต้องหรอ กไปด้วยกันนี่แหละ เดี่ยวพรงนี้ค่อยมาเอา พี่จะมาส่งเอง”

“ถ้างั้นก็ได้ค่ะ” หญิงสาวยิ้มรับสดใส เปิดประตูรถคันหรูแทรกกายเข้าไปนั่งฝั่งข้างคนขับ

“ไม่ต้องดีใจ พี่ให้อยู่ด้วยแค่สามเดือนเท่านั้น” ภาวณก่ล่าวเสียงเย็นชา หลังจากทีวัชรรถออกมาได้สักพักแล้ว ยายจอมแสบก็ยัง

ไม่หุบยิ้มเสียที

“แล้วพี่гимเอาอะไรมามั่นใจจะว่าแค่สามเดือน ไม่แน่วร็อก... พี่гимน่าจะอาจจะเพลอรักรักวิจนกอนตัวไม่ขึ้น ถึงเวลานั้นคงมากอดเข้า อ้อนวอนขอให้วิวอยู่ต่อ”

“ฝันกลางวันอยู่หรือ”

“กลางวันไหนคะ นี่มันตอนเช้าต่างหาก” แม้ถูกว่าที่สามียอนให้อย่างเจ็บแสบ แต่วาดฟาก็ยังมีแก๊ใจจนประสาทเขาด้วยชั้นเชิงที่เหนือกว่า

‘ตีมีน ทำอิน และยิ้มแย้ม!’

สโลแกนนี้เท่านั้นที่จะทำให้สามารถอยู่ร่วมกับพี่гимของเธอได้แบบสงบสุข ซึ่งเธอทำมานานตั้งแต่ชาติที่แล้ว...ที่พี่гимของเธอยังเป็นพี่ ‘แสนกล้ำ’ คนนั้นอยู่

‘แล้วไงล่ะ สโลแกนนี้มันก็แค่ช่วยให้อยู่ร่วมกันได้ ไม่ได้ช่วยให้พี่гимหันมารักเรารู้สึกอ่อนโยนนี่’

วาดฟาดัดพอกับตัวเองในใจ ไม่ว่าจะป็นพี่แสนกล้ำในชาตินั้นหรือพี่гимในชาตินี้ ทั้งคู่ก็ ‘ใจร้าย’ เหมือนกันอยู่ดีนั่นแหละ

สภาพการจราจรอันแสนติดขัดของเมืองหลวง ทำให้ ภาว์ฒน์และวาดฟาดเดินทางมาถึงคอนโดข้ากว่าที่ควรจะเป็น โดยกินเวลาไปเกือบหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ถึงกระนั้นภายในรถก็ไม่ได้เงียบเหงาเสียทีเดียว เพราะหญิงสาวชวนคุยตลอดทาง ชายหนุ่มก็พูดด้วยบ้างไม่พูดด้วยบ้าง แม้จะรู้สึกรำคาญ แต่เขาก็ชินแล้วกับนิสัยของน้องสาวนอกได้คนนี้

อนันต์ธาดา เรสซิเดนซ์ คอนโดมีเนียมสุดหรูติดริมแม่น้ำ เป็นหนึ่งในโครงการที่บริษัทของครอบครัวเขาจับมือพัฒนาร่วมกับสตูดิโอออกแบบด้านอสังหาฯชื่อดังของประเทศสิงคโปร์ พื้นที่ใช้สอยโดยรอบ

กว้างขวางให้ความเป็นส่วนตัว มีต้นไม้สีเขียวร่มรื่นสบายตาจำนวนมาก ทั้งมาตรฐานความปลอดภัยยังค่อนข้างสูงสมกับราคาของมัน ภาวฒน์ย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่เป็นเวลาหลายปีแล้วตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

“อ้าวก็มี หวัดดี” หนู่มใหญ่มาดสุขุมคนหนึ่งในชุดกีฬาโบกมือทักทายตรงโถงทางเดิน

“สวัสดีครับพี่ปั๊บ จะไปฟิตเนสหรือ”

ภาวฒน์ถามยิ้มๆ อีกฝ่ายเป็นเพื่อนบ้านของเขาชื่อ ธาวิศ หรือว่าพี่ปั๊บ อายุมากกว่าเขาสิบปีเห็นจะได้ แถมยังเป็นคุณพ่อลูกหนึ่งอีกด้วย

“ใช่ นี่เพิ่งเพิ่งกลับจากพาลูกกับคุณอืดเขาไปเที่ยวได้วันมานะ ไปอาทิศยี่งน้ำหนักขึ้นมาตั้งสองโล เลยกะว่าจะออกกำลังกายสักหน่อย”

“ແะงละครับ ของกินที่นั่นอร่อยแถมมีแต่ของมันๆ พี่ปั๊บน้ำหนักขึ้นก็ไม่แปลก”

“ฮ่าๆๆๆ คงจั้นแหละ...” ธาวิศชะงักบทสนทนาลงชั่วคราว เลื่อนสายตาไปทางหญิงสาวร่างเล็กหน้าตาน่ารัก เธอกำลังยื่นส่งยิ้มให้เขาอยู่ข้างหลังเพื่อนรุ่นน้อง ในมือมีกระเป๋าสัมภาระใบใหญ่

“สวัสดีครับ น้องคือ...”

“อ้อลืมแนะนำไปเลย ขอโทษทีครับ นี่วิว เป็นน้องสาวของผม วิว นี่พี่ปั๊บ พี่เขาอยู่ห้องข้างๆ”

ชายหนุ่มแนะนำทั้งคู่ให้ได้รู้จักกัน โดยไม่ยอมบอกสถานะที่แท้จริงของยายจอมแสบ

“สวัสดีค่ะพี่ปั๊บ วิวเพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ” วาดฟ้ายกมือกระพุ่มไหว้ผู้อาวุโสกว่าอย่างนอบน้อม

“ครับตามสบาย ไม่ยกักรู้ว่าก็มีน้องสาวด้วย”

“เปล่าหรอกค่ะ วิวไม่ใช่ น้องสาว วิวเป็น...”

“อะแฮ่ม!”

หญิงสาวยังพูดไม่ทันจบประโยค ว่าที่สามีของเธอก็กระแอมเสียงดังชัดขึ้นเสียก่อน

“เดี๋ยวผมขอตัวก่อนนะครับพี่บูบ พอดีต้องรีบพาน้องสาวไปจัดข้าวของเข้าที่พัก”

ภาววัฒนเน้นคำว่า ‘น้องสาว’ ชัดถ้อยชัดคำอีกครั้ง ก่อนที่ร่างสูงจะกึ่งลากกึ่งจูงคนตัวเล็กเดินออกไป ทิ้งให้หนุ่มใหญ่เพื่อนบ้านมองตามด้วยความฉงนระคนสงสัย แต่ถึงกระนั้นสายตาเขาก็สามารถรับรู้ได้ว่าทั้งคู่ไม่ได้อยู่ในสถานะพี่น้องกันจริงๆ

ถึงหน้าห้องแล้ว ภาววัฒนจึงได้ปล่อยมือจากยายจอมแสบ
เขาหยิบคีย์การ์ดสำหรับผ่านเข้าคอนโดจากกระเป๋ากางเกงออกมา ไปหน้าหล่อเหลาบั้งตึงบงบอกความรู้สึกภายในที่กำลังไม่พอใจ

वादฟ้ายืนมองแผ่นหลังกว้างของคนตัวสูง ทำปากย่นเล็กน้อย แล้วค่อยเอ่ยถามออกไปด้วยน้ำเสียงค่อนข้างอดกึ่งตัดพ้อ

“เรื่องของเราต้องเก็บเป็นความลับ บอกใครไม่ได้แม้แต่เพื่อนบ้านของพี่ก็มลายเหวอคะ”

ภาววัฒนไม่ตอบคำถามนั้น มือหนาผลักบานประตูก้าวเข้าไปด้านใน แต่वादฟ้ายังไม่ยอมเดินก้าวตามเข้ามา

“วิว เข้ามาคุยกันข้างใน” เจ้าของเสียงเข้มบอกพร้อมกับกระดิกนิ้วเรียก

“วิวไม่....”

“อย่าดื้อวิว เข้ามาคุยกันดีกว่า”

“เฮ้อ” หญิงสาวถอนใจเบาๆ สุดท้ายแล้วเธอก็ต้องยอมเดินตามเข้าไป ทำตัวให้สมเป็นผู้ใหญ่ในวัยยี่สิบสามปี แม้ใจจริงจะอยากงอแง

แค่นี้ก็ตาม

“นั่งก่อน” ภาววัฒนชี้ไปที่ชุดโซฟาหรรพกลางห้องรับแขก

“พีก็ไม่ต้องบอกวีก็นั่งอยู่แล้วค่ะ” วาดฟ้าบ่นพึมพำ เธอวางกระเป๋าสัมภาระลงก่อนจะเดินมานั่งที่โซฟาตัวใหญ่อย่างคุ้นเคย
ที่นั่งไม่ใช่สถานที่แปลกใหม่อะไรนักสำหรับวาดฟ้า เธอมานับครั้งไม่ถ้วน เธอกับข้าวที่ร้านมาส่งให้ภาววัฒนเสียเป็นส่วนใหญ่

“พีขอสั่งห้ามเลยนะ ไม่ให้วืบบอกเรื่องของเรากับคนนอกเด็ดขาด”

“ทำไมคะ กลัวกึกของพีก็มจะรู้รึไง”

“เรื่องนั้นไม่เกี่ยวกันเลย” ชายหนุ่มสั่นศีรษะ ดวงตาขุ่นเคือง
จ้องมองมายังน้องสาวนอกไส้ซึ่งพวงตำแหน่งว่าที่ภรรยาไปด้วย

“ที่พีไม่อยากให้บอกเพราะมันอาจส่งผลกระทบต่อทั้งตัววืวและตัวพีเองในอนาคต”

“ยังไงคะ” วาดฟ้ากอดอกพลงเล็กคิ้ว

“พอครบกำหนดสามเดือนแล้วเราต้องเลิกกัน พีเป็นผู้ชายมันดูไม่เสียหายอะไรนักหรอก แต่วืวเป็นผู้หญิงคนก็ชอบตัดสินว่าเสียหายมากกว่า เพราะฉะนั้นเพื่อรักษาชื่อเสียงตัวเอง วืวไม่ควรบอกเรื่องของเรากับใคร”

คำพูดของภาววัฒนนั้นฟังดูใจร้ายก็จริง แต่มันกลับสะท้อนความจริงอันน่าเศร้าของสังคมไทย แม้กระทั่งตัวชายหนุ่มเองก็ยังไม่ชอบหลักการและแนวคิดที่มักยึดเยียดให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายเสียหายเวลาหย่าร้าง ถึงปัจจุบันคนรุ่นใหม่จะไม่ได้มีแนวคิดแบบนั้นแล้วก็ตาม

“อ้อ...” สีหน้าของวาดฟ้าดูดีขึ้นมานิดหนึ่งหลังจากได้ฟังเหตุผลของวืวที่สามี

‘เฮาน่า อย่างน้อยพีก็มก็เป็นห่วงเรา’ เธอคิดในใจ พลันดวงตาทุกชนก็กลับมามีประกายความหวังอีกครั้ง

“วิวเข้าใจแล้วค่ะว่าพีทมหวังดี แต่พีทมีอะไรมานั้นใจขนาดนั้นว่าสามเดือนเราต้องเลิกกัน ในเมื่อเรายังไม่ได้ลองใช้ชีวิตร่วมกันแบบสามีภรรยาตามที่ตกลงกับพี่ใหญ่เลย นี่เพิ่งจะวันแรกเองนะ”

“จะเลิกหรือไม่เลิกถึงตอนนั้นก็คงรู้เอง เราเป็นเหมือนพี่น้องกันมาทั้งชีวิต วิวเชื่อจริงๆ เหมียวว่าเวลาสามเดือนมันจะเปลี่ยนอะไรได้”

“ถ้าพีทไม่เชื่อว่ามันจะเปลี่ยนอะไรได้ งั้นพีทมียื่นข้อเสนอให้เราใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันทำไมอะ หรือแค่อยากแสดงความรับผิดชอบเฉยๆ”

“...”

ภาววัฒนเถียงไม่ออก ได้แต่นั่งก้มหน้า ดวงตากลอกไปมาคล้ายกำลังคิดหนัก จริงอยู่ เขาก็แค่ต้องการแสดงความรับผิดชอบและพิสูจน์ให้พวกพี่ใหญ่เห็นว่าเขากับยายจอมแสบไม่มีทางเป็นมากกว่านี้ได้ แต่ไม่เคยคิดเรื่องจะให้โอกาสคนตรงหน้าจริงจังเลย

“งั้นไม่เป็นไรอะ ไม่ว่าเหตุผลของพีทคืออะไร วิวก็คิดไว้แล้วว่าสามเดือนนี้วิวจะทำให้เต็มที่ที่สุด พิสูจน์ให้พีทเห็นว่าเราเป็นมากกว่านี้ได้ แต่ถ้าถึงเวลานั้นมันเปลี่ยนอะไรไม่ได้จริงๆ วิวจะมูฟออน”

วาดฟ้าเอ่ยประโยคแสนเศร้าด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม โดยไม่แสดงออกถึงความเศร้าสักๆ ภายในจิตใจให้ภาววัฒนเห็นแม้แต่ নয়

“ตกลงตามนั้น” ชายหนุ่มตอบรับ

นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาได้ยินคำว่ามูฟออนจากปากของหญิงสาว ซึ่งนั่นเป็นเรื่องน่ายินดี หากเธอตัดสินใจจากเขาได้ พบเจอคนที่ใช่ เขากับเธอก็ควรจะกลับไปเป็นพี่น้องกันได้เหมือนเดิม

เสียงปลดล็อกประตูดังขึ้น ตามด้วยร่างท้วมของเมตสาวใช้วัยกลางคนประจำคอนโดที่หัวถุของสวดพระพุทธรูปเข้ามา เมื่อเห็นเจ้านายทั้งสองของตนนั่งอยู่บนโซฟา ดวงพรจึงยกมือไหว้ทักทายทั้งคู่อย่างทุลักทุเล

“สวัสดิ์ค่ะคุณกิม คุณวิว พอดีพี่เพิ่งกลับจากซื้อของทำกับข้าว ที่ตลาด จะรับน้ำ กาแฟกับของว่างไหมคะ”

“ไม่เป็นไรครับพี่ดวง เดี่ยวรบกวนพี่ดวงช่วยวิวขนกระเป๋าเข้าไปไว้ในห้องนอนข้างๆ ผมด้วยนะครับ ผมจะกลับไปทำงานต่อ”

ภาวณ์เห็นว่าพลางก้มมองนาฬิกาข้อมือเรือนหรู สายมากแล้ว เขาต้องรีบเข้าบริษัท

“ได้ค่ะคุณกิม” ดวงพรพยักหน้ารับรู้

“ต่อไปนี่วิวจะย้ายมาอยู่กับผมสักพัก ฝากพี่ดวงช่วยดูแลอย่าให้ก่อเรื่องวุ่นวาย แล้วก็...วิว ขาดเหลืออะไรก็บอกพี่ดวงได้เลยนะ นี่ คีย์การ์ดสำรอง แม่พี่ฝากมาให้”

เขายื่นคีย์การ์ดสำหรับผ่านเข้าออกคอนโดให้วาดฟ้า ซึ่งก่อนหน้านี้ มารดาของเขาเป็นคนถือ แต่เมื่อเธอย้ายเข้ามาอยู่กับเขาแล้ว มารดา จึงเห็นสมควรที่จะยกคีย์การ์ดนั้นให้เธอเป็นคนถือแทน

“พี่ไปก่อนละ”

“รับทราบค่ะ” หญิงสาวยิ้มตาหยี โบกมือลาว่าที่สามซึ่งเดินจากไปโดยไม่หันหลังกลับมามองเธอเลยแม้แต่น้อย

ช่างเถอะ...เธอชินแล้วกับพี่กิมของเธอคนนี้ เขาเริ่มหันหลังให้ตั้งแต่เธอสารภาพความในใจออกไปตอนอายุสิบแปดปี จากพี่ชายที่แสนดีกลายเป็นคนเฉยชา เขาไม่เคยมองเธอด้วยแววตาอ่อนโยนเหมือนเดิมอีกเลย